

תת"ע 4811/07/22 - מדינת ישראל נגד שמעון מוני עזורה שמעון מוני עזורה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 4811-07-22 מדינת ישראל נ' שמעון מוני עזורה
תיק חיצוני: 10124064105

בפני	כבוד השופטת סיגל דבורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	שמעון מוני עזורה שמעון מוני עזורה

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 14.12.22 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונו כדין.
2. כנגד המבקש ניתן ביום 26.5.22 דו"ח בגין שימוש בטלפון שלא בדיבורית, בניגוד לתקנה 28 (ב)(1) לתקנות התעבורה. כעולה מאישור המסירה הסרוק לנט המשפט, נמסר הזימון לדין "לידי נציג המקבל דברי דואר במרוכז". אישור המסירה מולא כנדרש לרבות ציון שם המקבל חתימתו, שם עובד הדואר וחתימתו וכן מועד המסירה (7.7.22) (וראה לענין זה עפ"ת 16209-10-22 (מחוזי חיפה) עבד אלגני נ' מדינת ישראל (26.12.22)). יצוין כי לא נטענה כל טענה כנגד אי תקינות המסירה.
3. המבקש טוען כי בהיותו עו"ד במקצועו, נבצר ממנו להופיע במועד הדיון בשל נוכחותו בישיבת הוכחות בבית משפט אחר. על כן, לטענתו, פנה לעורכת דין ממשרדו בבקשה כי תופיע ותייצגו בהליך דן ובדיעבד התברר לו כי הלה חלתה ולא התייצבה וכן כי נשפט בהעדרו. המבקש תמך בקשתו בתצהיר מטעמו.
4. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, וטענה כי הבקשה אינה מגלה עילה מוצדקת לביטול פסק הדין, הזימון נמסר כדין ולא נטענה טענה במישור עיוות הדין.
5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
6. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כהאי לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין...".

הנה כי כן, על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדין מפורט ומורחב, ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) (להלן: "עניין סאלם")).

7. לעניין אי התייצבות לדין, הרי שאין בעמדת המבקש כדי לסתור את חזקת המסירה כדין ואף אין בטענותיו כל התייחסות, כאמור, לאישור המסירה המצוי והסרוק לנט המשפט. כך, אין רשאי המבקש לפטור עצמו מעמידה בנטל הרובץ על כתפיו להראות כי עשה כל שניתן לעשות על מנת להתייצב למועד הדיון ולא די בטענה בעלמא הנתמכת בתצהיר. על המבקש היה לצרף תצהיר באת כוחו המאשר את דבריו וכן אישור מחלה ולכל הפחות התייחסותה לעובדות האירוע. לעניין זה יפים הדברים הבאים שנאמרו ברע"פ 8013/13 מסעוד נ' מדינת ישראל (18/12/13): "אין זה מן המידה להטיל רפש בעורך הדין הקודם מבלי לאפשר לו לדעת על כך ולהגיב".

8. לעניין חשש מעיוות דין - אין בעצם הכחשת העבירה לכשעצמה כדי להקים "חשש לעיוות דין" וראה שם, עמ' 5 פסקה 16 ומכל מקום הטענה לא נטענה.

9. מעיון ברישום התעבורתי של המבקש עולה כי המבקש נוהג משנת 1984 ולחובתו 42 הרשעות קודמות. בבחינת חומרת העונש אשר הוטל על המבקש, הגם שלא נטענה טענה זו בפניי ומחמת הזהירות בלבד, הרי שהוטל על המבקש קנס כספי בסך 1,500 ₪. מדובר בענישה מתונה, מעל קנס המקור, על אף עבר תעבורתי מכביד ממנה עולה כי לא מוצה הדין עם המבקש וממילא סר חשש לעיוות דין.

10. ודוק, בענין זה נקבע, כי על הטוען לקיומה של עילה בדבר חשש לעיוות דין, להציג טעמים הנתמכים בראיות שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ענין 'סאלם'). טענותיו של המבקש אינן מצביעות על פוטנציאל ממשי כנדרש.

11. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.

ניתנה היום, ט' שבט תשפ"ג, 31 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.